

Εθιμικό κωμικό

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΑΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Όταν εφάγαμε, έπιγε να πλავίσω. Δεν είν' έτσι ;
—Μάλιστα, κύριε.
—Και λές ότι λείπει ;
—Ναι, κύριε. Τό κρεβάτι του είν' ανέγγιχτο, όπως τόντρωσα με τὰ ίδια μου τὰ χέρια
—Παράξενο!
—Πολύ παράξενο, κύριε. Δεν ξέρω, ο Θεός να με βγάλη ψεύτρα, μα τρέμω όλη, φοβόμαι ότι κάτι κακό έχει συμβή...
—“Ηούχασε. Θά μάθουμε τί συμβαίνει, τής είπα.
“Ωστόσο, ήμουν κι' έγώ αφάνταστα ανήσυχος.
Χίλιες δυο σκέψεις, χίλιες δυο ύποψεις περνούσαν απ' τὸ μυαλό μου...
Τί μπορούσε να είχε συμβή ;
Τί είχε γίνει ο Λεάνδρος ;
Κι' αὐτή ή μυρουδιά τής μπαρούτης ποδε άπλωθή στο σπίτι, τί εσήμαινε ;
Χωρίς να χάνω καιρό, έτρεξα στην κρεβατοκάμαρη του Λεάνδρου. “Η κυρά Μάρθα με άκολουθήσε ζοπίω ταραγμένη.
“Η κρεβατοκάμαρη ήταν πραγματικώς έρημη. Τό κρεβάτι του Λεάνδρου άπειραχτο.
Τί εσήμαινε αυτό ;
Γιατί δεν είχε πλαγιασει ο Λεάνδρος ; Ποῦ είχε πάει ; Ποῦ βρισκόταν αὐτή τή στιγμή ;
Ούτε στιγμή δεν μου πέρασε από τὸ νοῦ να κυττάξω στο πάλο μου γραφεῖο, όπου, άλλοιμονο, είχε συμβή τὸ δράμα...
Δεν ήξερα μάλιστα τί να κάνω, τί απόφασι να πάρω. Καί δεν θά καταλαβαίναμε τίποτε ως τὸ πρωί, αν τυχαίως και κατά τρόπο τραγικό, κατά τρόπο άνταρξιασικό δεν άντιλαμβανόμουν τί είχε συμβή.
Είχα βγή στο διάδρομο γιά να πάω στο γραφεῖο μου
“Η κυρά Μάρθα έρχόταν κατόπιν μου.
“Άεφανα, ενώ περνούσαμε μπρός στο τήν πόρτα τοῦ πολλοῦ γραφεῖο μου, άκουσα τή γρηά καμαριέρα να ξεφωνίζη άγρια, σπερακτικά :

—Θεέ μου!... Θεέ μου, αίματα!...
Καρφώθηκα παγωμένος στη θέσι μου. Τό βλέμμα μου έπεσε έντρομο πάνω στην καμαριέρα.
—“Εκει, εκεί, κύριε! τραύλισε, τρέμοντας σύγκορη, και μοῦδειξε τὸ πάτωμα, κοντά στη χαραμάδα τής πόρτας του γραφεῖου.
Τὰ μάτια τής δυστυχισμένης γερόντισσας ήταν γουρλωμένα.
Τό συνήθος άχρὸ χρώμα του προσώπου της είχε γίνει τώρα λευκό, παλαιασμένο...
Κύταξα στο μέρος που μοῦδεινε κι' άνταρξιασα. Μιά μικρή λίμνη αίματος είχε σχηματισθί μπρος στην κλειστή πόρτα.
“Εφριξα...
Τώρα καταλάβαινα πειά όλα, τώρα πειά ήμουν βέβαιος γιά τὸ κακό που είχε συμβή.
“Ο Λεάνδρος ήταν νεκρός!...
Τό παιδί μου είχε αυτοκτονήσει!...
Κρούς, παγωμένος Ιβρώτας έτρεχε στο μέτωπό μου.
“Η καρδιά μου σφυροκοπούσε θαρειά μέσα στο στήθος μου.
Είχα χάσει τὸ παιδί μου...
Τό παιδί μου είχε σκοτωθί, έξ αίτιας μου ίσως...
“Ο Θεός με τιμωρούσε σκληρά, πολύ σκληρά!...
“Ημουν τόσο σαστισμένος, τόσο ταραγμένος, ώστε δεν ήξερα τί πρέπει να κάνω. Είχα στηρηθί στον τοίχο και τὰ μάτια μου έμειναν καρφωμένα στο αίμα που είχε βάλει τὸ πάτωμα. “Όλα μου φαινότουσαν κόκκινα, μία μυρωδιά αίματος, μία θαρειά μυρωδιά

αίματος μ' έπιγε...

“Η κυρά Μάρθα δεν θρικόταν σε καλύτερη κατάσταση. “Ηταν έτοιμη να σωριαστή κάτω, τρέκλιζε σαν μεθυσμένη. “Ωστόσο, έκανε κουράγιο ή δύστυχη γρηά και με κότταξε έντρομη, περιμένοντας από μένα τὰ πάντα.

Πόση ώρα κράτησε ή άγωνία μου αὐτή ;
“Ισως λίγα λεπτά, ίσως κι' έναν αίωνα. Στην κατάσταση που θρικόμουν, δεν ήμουν σε θέσι να καταλάβω τίποτε, θρικόμουν εκτός χρόνου, είχα πέσει, είχα γκρεμισθί μέσα σ' ένα τρομερό χάος, που όλα ήσαν πορφυρά και αίμόφωτα...
Δεν άργησε όμως να ρθί ή αντίδρασις Συνήλθα. Τινάχθηκα άπάνω, σαν να ζυπνούσα από φρικτό εφιάλτη.

—Τό παιδί μου!... μοῦγκρισα. Τό παιδί μου!...
“Ισως δεν πέθανε ακόμα. “Ισως είνε καιρός...
Κι' άρρησα σαν τρελός προς τὸ παλιό μου γραφεῖο. “Ηταν τὸση ή όρμη μου, ώστε, άντι να προσπαθώ ν' ανόιξω τήν πόρτα του γραφεῖου, τήν έσπρωξα άπότομα, με τὸση καταπληκτική δύναμη, ώστε τήν γκρέμισα κάτω, σπάζοντας τὰ πόμολά της.
Τό δωμάτιο ήταν κατασκοτεινό.
Μιά θαρειά μυρωδιά καννού και αίματος μ' έπιγε.
Προχώρησα ώστόσο κι' άναψα τὸ φῶς.
Θεέ μου!...
Τό θέαμα που άντίκρυσα τότε, ή εικόνα που πρόσβαλε στα έντρομα βλέμματά μου, θά μείνη χαραγμένη στη μνήμη μου δια να πεθάνω.

“Ο Λεάνδρος, τὸ άγαπημένο μου, τὸ άμοιρο παιδί μου, θρικόταν σωριασμένος στο πάτωμα ύπτιος. “Αφθονο αίμα είχε πλημμυρίσει γύρω του τὸ δάπεδο. Καί τὸ αίμα αὐτὸ έτρεχε άκόμα, έτρεχε ζεστό από τὸ άριστο μέρος του στήθους του. Στο μέρος αὐτὸ τὸ ποικαμίο του—είχε βγαλμένο τὸ σακκάκι του—ήταν μαυρισμένο και καμμένο από τὸν πυροβολισμό και μουσκεμένο στο αίμα!
Τό πιστόλι βρισκόταν πεμένο πλάι του, μέσα στο αίμα...
Τὸ πρόσωπο του φτωχού μου παιδιού ήταν άχρὸ, τόσο ώχρό!...

Τὰ μάτια του μισόνοιχτα...
“Η κυρά Μάρθα είχε σωριαστή στο πάτωμα κι' έκλαιγε, κρατώντας τὸ κεφάλι της άνάμεσα στα χέρια της.
Παραζαλισμένος, αφανισμένος, έτοιμος να σωριασθί κι' έγώ κάτω, άρπαξα τήν πυτζάμα μου και με τὰ δυο μου χέρια, στο μέρος του λαίμου, και τήν έσχισα. Πνιγόμενος, ή πνοή μου είχε κοπή κι' άνακουφίστηκα έτσι άρκετά.
Πνιγόμενος κατόπιν από τούς λυγμούς, γονάτισα κοντά στο αίμόφωτο αίμα του παιδιού μου και πήρα τὸ χέρι του άνάμεσα στα γέλια μου. “Ηταν παγωμένο!...
—Λεάνδρε! φώναξα. Παιδί μου!... Γιατί τόνισες αὐτό ;
“Ο σφυγμός του δεν χτυπούσε καθόλου.
Μά τί σημασία μπορούσε νάχη αὐτό ; “Ισως τὸ παιδί μου να ζούσε άκόμα.
“Εσκυψα κοντά στην καρδιά του κι' άφουγκράστηκα. Δεν άκουσα τίποτα. Τὸ πρόσωπό μου μόνον π' άκούμπησε κοντά στην πληγή γέμισε αίματα...
Τρελλός απ' τήν άπέλπισία μου, μήν ξέροντας πειά τί κάνω, άρρησα να βγῶ απ' τὸ σπίτι γυμνός καθώς ήμουν.
“Η κυρά Μάρθα μάντησε τήν τρελλή σκέψη μου και με συγκράτησε.
—Ποῦ πάτε, κύριε, γιά τὸ Θεό!...
Τήν έσπρωξα άπότομα

(“Ακολουθεῖ)

